

Kniha Daniel – osmdesát sedm

Odhalení podobenství o deseti pannách: hluboká cesta adventistickou historií

Jeff Pippenger

2024-02-20

Podobenství o deseti pannách znázorňuje zkušenost adventního lidu.

„Podobenství o deseti pannách z Matouše 25 rovněž znázorňuje zkušenost adventního lidu.“
Velký spor, 393.

Milleritští adventisté naplnili podobenství do posledního písmene.

„Často bývám odkazována na podobenství o deseti pannách, z nichž pět bylo moudrých a pět pošetilých. Toto podobenství se naplnilo a naplní do nejmenšího písmene, neboť má zvláštní vztah k této době a podobně jako poselství třetího anděla se naplnilo a bude i nadále přítomnou pravdou až do skonání času.“ Review and Herald, 19. srpna 1890.

Dějiny hnutí prvního anděla představují hnutí třetího anděla a konečné zaměření podobenství spočívá v tom, zda panny mají olej, jímž je poselství pozdního deště.

„Existuje svět, který leží ve zlobě, v podvodu a bludu, v samém stínu smrti, — spí, spí. Kdo pocítuje úzkost duše, aby je probudil? Jaký hlas k nim může proniknout? Má mysl je nesena do budoucnosti, kdy bude dán signál: ‚Hle, ženich přichází; vyjděte mu vstříc.‘ Někteří však budou otálet s obstaráním oleje k doplnění svých lamp a příliš pozdě zjistí, že charakter, který je představován olejem, není přenositelný. Tím olejem je Kristova spravedlnost. Představuje charakter a charakter není přenositelný. Žádný člověk jej nemůže zajistit pro jiného. Každý si musí sám získat charakter očištěný od každé poskvrny hříchu.“ Bible Echo, 4. května 1896.

„Olej“ v podobenství představuje „charakter“ a také „spravedlnost Kristovu“. Posvěcený charakter vzniká pouze u těch, kdo se živí Božím slovem.

Posvěť je ve své pravdě; tvé slovo je pravda. Jan 17,17.

„Olej“ jsou také poselství Ducha Božího.

„Bůh je zneuctěn, když nepřijímáme poselství, která nám posílá. Tak odmítáme zlatý olej, který by vléval do našich duší, aby byl předáván těm, kteří jsou ve tmě.“ Review and Herald, 20. července 1897.

„Olej“ jsou poselství Božího slova, které zprostředkovává posvěcující přítomnost Kristovy spravedlnosti. V podobenství o deseti pannách, které je zároveň proroctvím druhé kapitoly Abakuka, je poselství půlnočního volání, jež je poselstvím Kristovy spravedlnosti, jak je znázorněno poselstvím Jonese a Waggonera při vzpouře roku 1888.

„Pán ve svém velikém milosrdenství poslal svému lidu skrze starší Waggonera a Jonese nejvýznamnější poselství. Toto poselství mělo světu výrazněji představit vyvýšeného Spasitele, oběť za hříchy celého světa. Předkládalo ospravedlnění skrze víru v Ručitele; vyzývalo lid, aby přijal Kristovu spravedlnost, která se zjevuje v poslušnosti všem Božím příkázáním. Mnozí ztratili Ježíše ze zřetele. Bylo třeba obrátit jejich oči k Jeho božské osobě, Jeho zásluhám a Jeho neměnné lásce k lidské rodině. Veškerá moc je dána do Jeho rukou, aby mohl rozdávat lidem bohaté dary a bezmocnému lidskému nástroji udělovat neocenitelný dar své vlastní spravedlnosti. To je poselství, které Bůh přikázal dát světu. Je to poselství třetího anděla, které má být zvěstováno mocným hlasem a doprovázeno vylitím Jeho Ducha ve veliké míře.“
Testimonies to Ministers, 91.

Poselství je poselstvím pozdního deště.

„Pozdní dešť má sestoupit na Boží lid. Mocný anděl má sestoupit z nebe a celá země má být ozářena jeho slávou.“ Review and Herald, 21. dubna 1891.

Když mocný anděl sestoupil 11. září 2001, pozdní dešť začal skrápět a dějiny milleritů, jak jsou znázorněny v podobenství o deseti pannách a ve druhé kapitole Abakuka, se začaly opakovat. Tehdy lid Boží posledních dnů pojedl knihu, která byla v andělově ruce, a tím byl veden zpět ke starým stezkám Jeremjášovým, a tak se stal strážnými, kteří měli troubit na poplašnou polnici. Varování polnice bylo laodicejské poselství, znázorněné Izajášem jako mocné volání.

Volej plným hlasem, nešetři se, pozvedni svůj hlas jako polnici a oznam mému lidu jeho přestoupení a domu Jákovovu jeho hříchy. Izajáš 58,1.

Reformační hnutí prvního a třetího anděla začíná v „čase konce“. V tom okamžiku dochází k „rozmnožení poznání“, které podrobí zkoušce tehdy žijící generaci, avšak teprve poté, co je toto poznání zveřejněno jako formalizované poselství. Následně je toto formalizované poselství „zmocněno“ a toto zmocnění je vyznačeno sestoupením anděla. Sestoupení anděla určuje Abakukovu rozpravu a dvě skupiny začínají rozpoznávat poselství, které je buď pravým, nebo padělaným poselstvím pozdního deště. Věrní se poté stávají Božími strážnými, kteří začínají troubit varovné poselství polnice.

Pravé poselství polnice je založeno na světle znázorněném na dvou deskách Abakukových. Je to varování Laodiceji a varování, které označuje hříchy Božího lidu. Spor se stupňuje až do prvního zklamání, kdy se jedna skupina stává „shromážděním posměvačů“ a praví strážní jsou vyzváni, aby se navrátili k horlivosti pro poselství, kterou dříve projevovali před tímto zklamáním. Když se strážní navrátili, rozpoznali, že se nacházejí v „době prodlení“ a že poselství, které selhalo, se ve skutečnosti mělo naplnit, avšak v Božím pořádku. Toto poselství se rozvíjelo během krátkého časového údobí (přesto však časového údobí), a když přichází, je znázorněno jako poselství „Půlnočního volání“, které je jednoduše zesílením poselství, jež začalo být zmocňováno, když anděl sestoupil.

Při příchodu poselství bylo zcela dovršeno oddělení mezi těmi, kdo při sestupu anděla přijali postavení strážných, a těmi, kdo je odmítli. Toto oddělení označuje okamžik, kdy je na sto čtyřicet čtyři tisíc vtiskována pečeť, před vylitím pozdního deště bez onoho „měření“, které bylo vloženo

na pozdní dešť, jenž začal, když anděl sestoupil.

Dějiny milleritů jsou ilustrací pozdního deště během pečetení sto čtyřiceti čtyř tisíc. V těchto dějinách byla debata u Abakuka založena na pravém a falešném poselství pozdního deště. Pavel označuje jednu skupinu za ty, kdo mají lásku k pravdě, a druhou skupinu za ty, kdo přijímají mocné blouznění, protože nemají lásku k pravdě a protože uvěřili „lži“.

Milleritské hnutí představuje rozvinutí pravdy, jež od „času konce“ až po vylití Ducha svatého při Půlnočním volání roste v poznání a moci. Milleritské hnutí určilo určité konkrétní mezníky, které mají své paralely, jako je „čas konce“, „formalizace“ poselství představovaná „rozmnžením poznání“, „zmocnění“ poselství, jež je vyznačeno sestupujícím andělem, „první zklamání“, které uvádí podobenství o deseti pannách, vylití Ducha svatého představené jako „Půlnoční volání“, a poté závěrečné „druhé zklamání“, kdy jsou jedny dispenzační dveře „zavřeny“ a jiné dispenzační dveře „otevřeny“.

„Bůh dal poselstvím ze Zjevení 14 jejich místo v linii proroctví a jejich dílo nemá ustát až do závěru dějin této země. Poselství prvního a druhého anděla jsou stále pravdou pro tento čas a mají probíhat souběžně s tím, které následuje. Třetí anděl hlásá své varování mocným hlasem. ‚Potom,‘ řekl Jan, ‚jsem viděl jiného anděla sestupovat z nebe, který měl velikou moc, a země byla ozářena jeho slávou.‘ V tomto ozáření je spojeno světlo všech tří poselství.“ The 1888 Materials, 804.

Milleritské hnutí, které předobrazuje hnutí sto čtyřiceti čtyř tisíc, bylo spjato s proroctvími o dvou tisících třech stech letech a o dvou tisících pěti stech dvaceti letech z Daniele 8, verše 13 a 14. „Čas konce“ nastal při završení „sedmi časů“ Božího rozhořčení proti severnímu království Izraele. Formální ustavení Millerova poselství v roce 1831 nastalo dvě stě dvacet let po vydání Bible krále Jakuba.

„Pan Miller, podobně jako ti, kteří byli tímto poselstvím pohnuti v jiných zemích, se nejprve domníval, že své pověření naplní psaním a publikováním ve veřejných novinách a v brožurách. Své názory poprvé uveřejnil ve Vermont Telegraph, baptistickém listu vydávaném v Brandonu ve státě Vermont. Bylo to roku 1831.“ John Loughborough, The Great Second Advent Movement, 120.

Hnutí „času konce“ třetího anděla nastalo v roce 1989, na závěr sta dvaceti šesti let od vzpoury roku 1863. „Sto dvacet šest“ je symbolem „sedmi časů“. Obě hnutí začala naplněním „sedmi časů“.

Poselství hnutí třetího anděla bylo formalizováno v roce 1996 vydáním série článků nazvané The Time of the End, která byla uveřejněna v časopise Our Firm Foundation. Tyto články byly publikovány dvě stě dvacet let po Deklaraci nezávislosti z roku 1776. Poselství obou hnutí bylo formalizováno dvě stě dvacet let po dějinách, které byly přímo spojeny s poselstvím, jež přišlo na konci oněch dvou set dvaceti let.

Číslo „dvě stě dvacet“ představuje spojení (článek) mezi „sedmi časy“ Božího rozhořčení proti jižnímu judskému království, které začalo roku 677 př. Kr., a počátkem dvou tisíc tří set let z

Daniela, kapitoly osmé, verše čtrnáctého, roku 457 př. Kr. Číslo dvě stě dvacet spojuje obě proroctví dohromady a obě proroctví byla společně představena v základních verších adventismu, totiž v Daniele, kapitole osmé, verších třináctém a čtrnáctém. V těchto verších se Kristus prorocky představil jako „onen jistý svatý“, což je překlad hebrejského slova „Palmoni“, které znamená „Podivuhodný Počtář“.

Podivuhodný Počtář uvádí dvě vidění, která představují dvě linie proroctví, právě v oněch dvou verších, jež sestra Whiteová označuje za ústřední pilíř adventismu. Výchozí bod je spojen symbolickým pojátkem dvou set dvaceti let s dobou, kdy se naplňují v roce 1844. Druhá kapitola Abakuka končí dvacátým veršem, a tak Podivuhodný Počtář označuje číslo „dvě stě dvacet“ odlišným vyjádřením, neboť tento verš vyjadřuje hlavní charakteristiku předobrazu Dne smíření, který v onom datu započal.

Hospodin je však ve svém svatém chrámu; ať před ním umlkne celá země. Abakuk 2,20.

Dvě prorocká období, která představují ústřední pilíř adventismu a která byla uvedena přímo Podivuhodným Počtářem, jsou navzájem spojena dvěma sty dvaceti lety a Ježíš (Podivuhodný Počtář), který vždy ztotožňuje konec věci s počátkem věci, označil jejich zakončení dne 22. října 1844 číslem dvě stě dvacet.

Hnutí prvního anděla, stejně jako hnutí třetího anděla, začalo v „čase konce“ (1798, respektive 1989), kde je identifikováno „sedm časů“ z Leviticus dvacet šest. Další mezník v obou dějinách je vyznačen završením dvou set dvaceti let, což je rovněž prorocký znak „sedmi časů“, neboť výchozí body obou vidění (chazon a mareh) představují období dvou set dvaceti let, které je navzájem spojuje.

Vydání Bible krále Jakuba roku 1611, formalizace Millerova poselství, jak byla zveřejněna v novinách Vermont Telegraph, vydání Prohlášení nezávislosti a publikování článku The Time of the End v časopise Our Firm Foundation — to všechno byla zveřejnění. Počátek i konec obou dvousetdvacetiletých období představují jakožto historický mezník zveřejnění. Číslo „dvě stě dvacet“ je symbolem prorocké spojitosti a všechna čtyři zveřejnění jsou spojena tím, že jsou zveřejněními, a také poselstvím představovaným jako „rozmnožení poznání“ v příslušných dějinách.

Bible z roku 1611 představuje sdělení evangelia z nebeských dvorů lidstvu. Millerovo poselství bylo zasazeno do kontextu časových proroctví a dva posvátné Chabakukovy diagramy jasně ukazují, že Millerovo poselství bylo graficky znázorněno liniemi dějin. „Vermont“ znamená „zelená hora“ a podle inspirace je „zelená“ symbolem víry.

„Tento sen mi dal naději. Zelená šňůra v mé mysli představovala víru a krása i prostota důvěry v Boha se začaly rozednívat mé duši.“ Christian Experience and Teachings, 28.

Millerovo poselství bylo zformulováno a předáno z věrné církve, neboť „hora“ v posledních dnech je „církev“.

I stane se v posledních dnech, že hora Hospodinova domu bude pevně stát na vrcholu hor a bude vyvýšena nad pahorky; a budou k ní proudit všechny národy. A mnozí lidé půjdou a řeknou: Pojd'te, vystupme na horu Hospodinovu, do domu Boha Jákobova; a on nás bude učit svým cestám a budeme chodit po jeho stezkách. Neboť ze Sijónu vyjde zákon a slovo Hospodinovo z Jeruzaléma. Izajáš 2,2.3.

Formalizované zkušební poselství Millera vzešlo z věrné církve a publikace nazvaná The Telegraph představuje poselství z nebe, stejně jako jím byla Bible krále Jakuba, neboť slovo „telegraph“, utvořené ze dvou řeckých slov, znamená poselství zdaleka. První slovo (tele) znamená „vzdálený“ nebo „daleký“ a druhé slovo (grapho) „psát“ nebo „zaznamenávat“. Dohromady znamenají „psát nebo přenášet na dálku“. V roce 1611 Bůh skrze vydání Bible krále Jakuba přenesl své poselství z nebe a na konci dvou set dvaceti let Millerovo poselství, poprvé formalizované roku 1831 ve Vermont Telegraph, rovněž přeneslo Boží poselství z nebe. Toto poselství bylo „rozmnovením poznání“, které bylo otevřeno v „čase konce“ roku 1798, a které pak pro onu generaci vytvořilo třístupňový zkušební proces. Tato historie byla předobrazem dějin Future for America.

Deklarace nezávislosti v roce 1776 představuje počátek zemské šelmy ze Zjevení třinácté kapitoly. Představuje počátek Spojených států, a tím zároveň označuje omezení nezávislosti na konci Spojených států. Poselství Future for America (jak už samotný název napovídá) určuje konec, který je v počátku předobrazem vydáním Deklarace nezávislosti. O dvě stě dvacet let později, v roce 1996, obdržela služba, která vydávala časopis The Time of the End, právní subjekt, jenž byl již dříve nazván Future for America. V tom roce byl vydán časopis The Time of the End, sestávající z článků, které předtím vyšly v publikaci nazvané Our Firm Foundation.

Název služby Future for America odkazuje na dějiny Deklarace nezávislosti, neboť tato publikace označila počátek Spojených států, a Ježíš vždy znázorňuje konec prostřednictvím počátku. Název publikace, The Time of the End, odkazuje jak na „čas konce“ v roce 1989, tak také na konec doby milosti, když Michael povstane. Formalizované poselství v publikaci (Daniel jedenáct, verše čtyřicet až čtyřicet pět) bylo odpečetěno zhroucením Sovětského svazu v roce 1989 („čas konce“) a verše, které byly odpečetěny, předkládají sled dějin, jenž postupuje od roku 1989 až k prvnímu verši dvanácté kapitoly, kde je označeno Michaelovo povstání a uzavření lidské doby milosti.

Od vydání Prohlášení nezávislosti v roce 1776 až do vydání časopisu The Time of the End uplynulo dvě stě dvacet let a počátek i konec pojednávají o týchž prorockých tématech. Vydání The Time of the End bylo sestaveno z kapitol, které byly nejprve publikovány jako články v periodiku Our Firm Foundation, a představuje prorockou pravdu, že bez pevného přidržení se základních pravd milleritského hnutí (jež je „our firm foundation“) není možné porozumět „rozmnovení poznání“ v „čase konce“ v roce 1989.

Směrovník představovaný jako „čas konce“ a směrovník představující „formalizaci“ poselství v paralelních dějinách hnutí prvního a třetího anděla oba obsahují prorocké prvky „sedmi časů“ z Leviticus dvacet šest. Následujícím směrovníkem v paralelních dějinách je zmocnění poselství, vyznačené sestoupením buď anděla ze Zjevení deset dne 11. srpna 1840, nebo anděla ze Zjevení

osmnáct dne 11. září 2001. Naplnění druhého běda ze Zjevení kapitoly deváté přivedlo dolů anděla ze Zjevení deset a naplnění třetího běda ze Zjevení kapitoly desáté přivedlo dolů anděla ze Zjevení kapitoly osmnácté.

V paralelních dějinách začíná pozdní déšť „pokropovat“ v okamžiku, kdy sestupuje anděl. V tom okamžiku je poselství „zmocněno“ potvrzením předpověděné události. Pro millerity to bylo ukončení osmanské nadvlády jako naplnění časového proroctví o islámu druhého běda ve Zjevení, kapitole deváté, verši patnáctém. Pro hnutí sto čtyřiceti čtyř tisíc to bylo „rozhněvání národů“, proroctví o islámu třetího běda, které je v čase sedmé trouby ve Zjevení deset, verš sedm, a které se naplnilo, když byly strženy velké budovy New York City.

Každý z hlavních mezníků paralelních dějin má přímé spojení s dílem Podivuhodného Počtáře, který klade svůj podpis na vztah dvou vidění, jež představují dva tisíce tři sta let a dva tisíce pět set dvacet let. Prorocké strážce, které jsou povolány při sestupu anděla, troubí výstražnou polnicí, jež zahrnuje poselství do Laodiceje, které bylo roku 1856 přímo spojeno s odpečetěním většího světla o „sedmi časech“. Mezník dvou tabulí Habakukových, představovaný pionýrskými grafy z let 1843 a 1850, které oba názorně znázorňují „sedm časů“, se objevil mezi sestupem anděla a „prvním zklamáním“ v každých z obou paralelních dějin.

Mezník „doby prodlení“ je přímo spojen s nenaplněnou předpovědí roku 1843, která byla předpovědí naplnění jak dvou tisíc tři set let, tak také dvou tisíc pět set dvaceti let. Poselství Půlnočního volání bylo určením brzy nastávajícího naplnění těchto dvou období prorockého času. Uzavřené dispenzační „dveře“ na posledním mezníku označují naplnění těchto dvou prorockých období a vyznačují místo, kde začíná znít sedmá neboli jubilejní polnice. Každý mezník v každé historii je přímo spojen se „sedmi časy“ a „sedm časů“ představuje nit, která obě historie spojuje, a obě historie představují poselství pozdního deště.

V této studii budeme pokračovat v příštím článku.

„Těm, kteří klopýtají nad slovem, jsou neposlušní,“ je Kristus kamenem úrazu. Avšak „kámen, který stavitelé zavrhl, ten se stal kamenem úhelným“. Jako zavržený kámen nesl Kristus ve svém pozemském poslání opovržení a příkoří. Byl „v opovržení a lidé se ho zřekli, muž bolestí, zvyklý na utrpení... Byl v opovržení, a nevážili jsme si ho.“ Izajáš 53,3. Avšak blížil se čas, kdy bude oslaven. Vzkříšením z mrtvých bude prohlášen za „Syna Božího v moci“. Římanům 1,4. Při svém druhém příchodu bude zjeven jako Pán nebe i země. Ti, kteří se jej nyní chystali ukřižovat, poznají jeho velikost. Před celým vesmírem se zavržený kámen stane kamenem úhelným.

„A na koho by padl, toho rozdrtí v prach.“ Lid, který zavrhl Krista, měl brzy spatřit zničení svého města i svého národa. Jejich sláva měla být rozdrcena a rozptýlena jako prach před větrem. A co bylo tím, co Židy zničilo? Byla to skála, která by jim bývala byla bezpečím, kdyby na ní byli stavěli. Byla to pohrdaná Boží dobrota, odmítnutá spravedlnost, zlehčené milosrdenství. Lidé se postavili proti Bohu a vše, co by jim bylo bývalo spasením, se obrátilo v jejich záhubu. Vše, co Bůh ustanovil k životu, shledali být k smrti. V ukřižování Krista ze strany Židů bylo zahrnuto zničení Jeruzaléma. Krev prolitá na Kalvárii byla tíhou, která je

srazila do zkázy pro tento svět i pro svět budoucí. Tak tomu bude i v onen veliký poslední den, kdy soud dopadne na ty, kdo odmítají Boží milost. Kristus, jejich kámen úrazu, se jim tehdy zjeví jako hora pomsty. Sláva Jeho tváře, která je pro spravedlivé životem, bude pro bezbožné stravujícím ohněm. Pro odmítnutou lásku, zlehčenou milost bude hříšník zahuben.

„Mnohými podobenstvími a opakovanými varováními Ježíš ukázal, jaký bude pro Židy následek toho, že odmítnou Syna Božího. Těmito slovy oslovoval všechny v každém věku, kdo Ho odmítají přijmout jako svého Vykupitele. Každé varování je určeno jim. Znesvěcený chrám, neposlušný syn, nepraví vinaři, pohrdaví stavitelé — to vše má svůj protějšek ve zkušenosti každého hříšníka. Jestliže nebude činit pokání, stane se jeho úděl tím, co oni předznamenávali.“ Touha věků, 599, 600.